

Arrest

nr. 197 446 van 4 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE
Werkhuizenstraat 7
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Taiwanese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, van Taiwanese nationaliteit, kwam in april 2015 aan in België met een visum voor “tijdelijk verblijf” beperkt tot 1 jaar, in het kader van werkvakantie. Zij werd op 31 juli 2015 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 16 april 2016.

1.2. Verzoekster diende op 7 april 2016 een aanvraag in voor het bekomen van een beroepskaart voor vreemdelingen met het oog op catering, organiseren en verzorgen van feesten en het promoten van de Taiwanese gastronomie. Op 17 augustus 2016 werd haar die beroepskaart geweigerd.

1.3. Verzoekster deed op 2 juni 2017 te Oostende, onder een bijlage 3, een aankomstverklaring. Zij werd tot 27 augustus 2017 tot verblijf toegelaten.

1.4. Verzoekster is mede-oprichtster, aandeelhoudster en zaakvoerder in de bvba C. C., die het Chinees meeneemrestaurant B. S. te Oostende uitbaat. Zij werd op 25 juli 2017 al werkend aangetroffen in de keuken van het restaurant B. S. te Oostende. Zij was niet in het bezit van een arbeidskaart. Er werd een proces-verbaal met nr. BG.55.L6.011899/2017 opgesteld wegens illegaal verblijf en zwartwerk.

1.5. Verzoekster werd diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoekster werd eveneens op 25 juli 2017, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor drie jaar opgelegd. Het betreft de thans bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw:

naam: C. (...)

voornaam: S.-T. (...)

geboortedatum: 04.09.1987

geboorteplaats: Kaohsiung City

nationaliteit: Taiwan (Rep. China)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET
GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk, betrokkene werd al werkend aangetroffen in het chinees meeneem restaurant B. S. (...), (...). (PV: BG.55.L6.011899/2017 van de politie zone van Oostende.)

Betrokkene bezit geen arbeidskaart.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk, betrokkene werd al werkend aangetroffen in het chinees meeneem restaurant B. S. (...), (...). (PV: BG.55.L6.011899/2017 van de politie zone van Oostende.)

Betrokkene bezit geen arbeidskaart.

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
(...)”*

Tweede bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

Aan de mevrouw :

Naam : C. (...)

voornaam : S.-T. (...)

geboortedatum : 04.09.1987

geboorteplaats : Kaohsiung City

nationaliteit : Taiwan (Rep. China)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk, betrokkene werd al werkend aangetroffen in het chinees meeneem restaurant B. S. (...), (...). (PV: BG.55.L6.011899/2017 van de politie zone van Oostende.)

Gezien de maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het is voor deze reden dat hem een inreisverbod wordt toegekend.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan;

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al op dit element en in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 2 september 2017 werd gerepatriëerd. Dit gegeven wordt op de terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Ter terechtzitting stellen beide partijen dat het beroep zonder voorwerp is voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 23, 62 en 74/14 §3-3° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op het gestelde in punt 2 bespreekt de Raad het middel alleen in zoverre het gericht is tegen het inreisverbod. Dienaangaande werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM:

"Schending van artikel 8 EVRM: Dat verzoekster op grond van artikel 8 EVRM het recht geniet op eerbiediging van haar privé, familie- en gezinsleven. Verzoekster heeft een relatie met de heer T. P. (...) RR (...), wonende te (...), zaakvoerder van het restaurant B. S. (...) te Oostende, waarmee verzoekster toekomstplannen heeft. Dat het in die omstandigheden evident voorkomt dat de uitvoering van de bestreden beslissing, die gepaard gaat met een illegaal inreisverbod van 3 jaar, een abrupt einde zal stellen, aan het recht van verzoekster op de beleving van verzoeksters privé-, familie en gezinsleven met zijn vriend T. P. (...) en dat verzoekster bijgevolg terecht opwerpt dat de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde inmenging vormt in haar privé- en familieleven en aldus de bepaling van artikel 8 EVRM miskend, wat onaanvaardbaar is. Dat er dienaangaande immers reeds werd beslist dat: "De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou de vreemdeling ertoe verplichten om het grondgebied te verlaten en zou zijn gezinsleven verstoren, wat een risico op een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel inhoudt" (R.v.st. nr. 44.670. 22 oktober 1993, Arr. R.vSt. 1993, Z.p., noot BAMPs, C.) 'Art. 8 E. V. R. M. dat een ieder recht op eerbiediging van zijn privé-, gezinsleven en briefwisseling waarborgt is van openbare orde en van directe toepassing in het intern Belgisch recht. De uitzettings- of uitwijzingsbeslissing van een vreemdeling moet door de overheid gemotiveerd worden in die zin dat er een overweging gebeurt van de evenredigheid tussen motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling." (R. v. St. nr. 26;932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; T.B.P. 1987 (verkort), 638) Dat de bestreden beslissing aldus op manifeste wijze de bepaling van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt. Dat dit middel eveneens ernstig en gegrond is."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing, derwijze dat de verzoekende partij hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing in rechte aan te vechten. De gegeven motieven zijn op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig, zodat een ernstig middel ontleend aan de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht niet blijkt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name de artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet gemotiveerd waarom aan verzoekster een inreisverbod werd toegekend.

"Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk, betrokkene werd al werkend aangetroffen in het chinees meeneem restaurant B. S. (...), (...). (PV: BG.55.L6.011899/2017 van de politie zone van Oostende.)

Gezien de maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het is voor deze reden dat hem een inreisverbod wordt toegekend.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan;

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al op dit element en in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Ter terechtzitting betwist verzoekster de inhoud van het proces-verbaal van de politie van Oostende. Zij betoogt: *“Tijdens de politiecontrole was verzoekster inderdaad aanwezig in de keuken om met haar vriend te praten die bezig was om klanten te bedienen, maar ontkent ten stelligste dat ze aan het werken was als zelfstandige of in dienstverband in het restaurant. De politie heeft dus overhaast verkeerde conclusies genomen van de feitelijke situatie en volledig ten onrechte uit de enkele aanwezigheid van verzoekster in de keuken dat zij daadwerkelijk aan het werken was en ‘in de potten aan het roeren was’. Had verzoekster daadwerkelijk legaal en officieel in het restaurant van haar vriend willen werken, dan had zij vooraf een arbeidskaart aangevraagd alvorens officieel in België te mogen werken.”*

De Raad stelt dat verzoekster geen overtuigende elementen aanbrengt om te twifelen aan de waarachtigheid van de gedane vaststellingen. Er blijkt niet dat het bestuur zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet kon steunen op de vaststellingen van de politie van Oostende. Het gegeven dat deze vaststelling van de politie voor verzoekster (nog) niet heeft geleid tot een definitieve beslissing of veroordeling wegens zwartwerk verhindert het bestuur ook niet om op basis van de vastgestelde feiten maatregelen te nemen aangaande het opleggen van een inreisverbod. Het bestuur kan op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot een inreisverbod. Uit het proces-verbaal blijkt dat er een individueel onderzoek werd gevoerd naar verzoeksters handelen. Het bestuur heeft de aard en de ernst van de vaststelling in overweging genomen en vervolgens niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt dat zij een relatie heeft met haar vriend en dat zij toekomstplannen hebben: *“Dat het in die omstandigheden evident voorkomt dat de uitvoering van de bestreden beslissing, die gepaard gaat met een illegaal inreisverbod van 3 jaar, een abrupt einde zal stellen, aan het recht van verzoekster op de beleving van verzoeksters privé-, familie en gezinsleven met zijn vriend T. P. (...) en dat*

verzoekster bijgevolg terecht opwerpt dat de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde inmenging vormt in haar privé- en familielevens en aldus de bepaling van artikel 8 EVRM miskend, wat onaanvaardbaar is”.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Er wordt opgemerkt dat het samenwonen een belangrijk element kan zijn maar niet determinerend is, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in april 2015 in België aankomt met een visum voor “tijdelijk verblijf” beperkt tot 1 jaar, in het kader van werkvakantie. Zij werd op 31 juli 2015 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 16 april 2016. Op 17 augustus 2016 werd haar een beroepskaart geweigerd. Verzoekster deed op 2 juni 2017 te Oostende, onder een bijlage 3, een aankomstverklaring. Zij werd tot 27 augustus 2017 tot verblijf toegelaten.

Verzoekster toont met de loutere bewering dat zij een relatie heeft met haar vriend, en dat zij toekomstplannen hebben, geen effectief beleefd gezinsleven aan. Door haar loutere verklaringen in het verzoekschrift maakt verzoekster bijgevolg niet aannemelijk dat de vereiste gezinsband voldoende hecht is. De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat er een gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC